

Pismo prijatelju.

Ksaver Meško.

Prijatelj moj, morda še misliš kdaj nazaj v mladostni najin solnčni raj, ko čestokrat ob oknu sva slonela — pred oknom lipa stara je dehtela, veselje srcu, vonju in očem . . .

In govorila sva o tem in tem in zidala v oblake si gradove, kovala dan na dan načrte nove. Da vse doseževa, kar sva hotela, čutila v srcih sva in v rokah moč. —

A brzo leta mlada so hitela, in kmalu šla sva v svet in šla pojoč.

Ob potu je cvetel pri cvetu cvet, žarèl v pomladnem solncu ves je svet, da se od bleska je očem žarilo.

In srce se je v radosti bodrilo :

»Naprej, naprej! V svetá morjá valove!
Prijazne dalo bo nebo vetrove,
kjer sreča je, tam najin bo pristan,
življenje vse — en sam bo solnčen dan . . .«

Li pomniš še? — Res, vse se ni spolnilo, kot sva sanjala v tistih lepih dneh, a vendar je krasno kot v raju bilo.

V tolažbo mi je zdaj še v teh nočeh, ko se gorjá morjé čez me je zlilo.

Kedàr najhuje me sedanjost peče, v mladostne dni spomin se mi zateče, in gre čez dušo tih in sladek mir — mladostna sreča mu je tajni vir.

